

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 82. (7) Δεκεμβρίου 15.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρά τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 863.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρά τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆ λίρας	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορτίῃ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθαρῆ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύτῃ εἰς τὸν ἐπιθυμούντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χρησίαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρά τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὕρισκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 1ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεικασμένα διὰ 326 ὁραίων εἰκονογραφῶν — καὶ τιμᾶται, ὁμιμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελ. 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρά τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἑακτοῦ ἀντίτυπου.

Ὅτι δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων πρὸς αὐτῷ εὕρισκαμένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θείει εἴχει ὄφελος ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρά τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρά τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΪΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗ Δ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΛΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδτε ἀριθ. φυλ. 34.)

Τὴν αὐγὴν, ὁμοῦ μὲ πέντε ἐκ τῶν συμπολεμιστῶν μου, ὄλοι καθὼς εἶπον πρωτόπειροι, ἐφεύγομεν ἐπι, πλανηθέντες ἐντὸς τοῦ παρακειμένου δάσους. Ἦτεν ὥρα, καθ' ἣν ἔαν ἴστασαι ἀπέναντι λιμναζόντων ὑδάτων ἢ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δάσους ἔνθα ὑπάρχουσι ἀναθυμιάσεις, βλέπεις, ὅτι εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας καθ' ἃς ἀπορροφᾶται ἡ ὑγρασία καὶ ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς, τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ὑψοῦνται καὶ αὐτὰ μεγεθυόμενα ἐντὸς ὕψους ἀτμοσφαιρας, ὡσεὶ φάσματα παραδοξόμορφα.

Ἐνῷ λοιπὸν εἰς παρομοίαν ὥραν καὶ θέσιν ἰστάμην ἀκίνητος καὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπροσπάθουν νὰ διαχωρίσω μεταξὺ τοῦ ζόφου τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τοῦ φωτός τὰ πρὸ ἡμῶν, ἴσως διακρίνω ὁδὸν τινα πεπατημένην ἢ ἀτραπὸν, δι' ἧς νὰ ἐξέλθωμεν τῆς πλάνης μας, ἀφῆνης βλέπω δύο υπερμήκη πράγματα, νὰ κινῶνται ὀπισθεν τῶν πρὸ ἡμῶν θάμνων καὶ μορφή ὄχι ὡς ἀνθρώπου, νὰ συνταράσσεται ὀλόμαυρος.

Βεβαίως ἂν δὲν εὕρισκόμην εἰς τὸ πεδίον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἰς καλὴν ὥραν περιεπλανώμην ἐκεῖ, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἤθελα ἐκλάβει τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς δαίμονα, ὅστις παρουσιάζετο νὰ μὲ πειράξῃ εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην ἄλλ' ἐνῷ ἐξ ἑνὸς χωρὸς νὰ κολακευθῶ, ἐβρίγῃσα πρὸς στιγμὴν, χάρις εἰς τῆς προμηθευτῆς μου τὰ διηγήματα, ἐξ ἄλλου ὅμως σκεσθῆις ὡς ἄνθρωπος πολεμάρχους ἐνθυμήθην, ὅτι ὡς δαίμονες τῆς κολάσεως μὲ κέρατα μεγάλα φαίνονται μακρόθεν καὶ οἱ ἄραβες τακτικαὶ στρατιῶται μὲ τὰς λόγχας των. — Στῆτε! ἔνεδρα! εἶπα σιγαλὰ πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντάς με, καὶ ἠτοίμασα τὸ πυροβόλον μου.

Ἐνεδρα! ἐπανάλαβον ἐκείνοι καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀ-

πλων τοποθετηθέντες ὅπισθεν εἰς κορμῷ δένδρου· ἐντούτοις τὸ κερασφόρον ἐκεῖνο φάσμα ἐκινεῖτο ὀλονέν, καὶ πρὸς στιγμὴν μοι ἐφάνη ὅτι ἐχαμήλωσε τὴν διπλὴν λόγχην του ὡς στρατιωτικὸς ζυγὸς μὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, σκοπεύων οὕτω τὸ ἀπροφύλακτον στήθος μου.

Συμβαίνει πολλάκις ὥστε ὁ κίνδυνος νὰ χορηγῆ εἰς τοὺς ἐστρημέ- νους, καὶ δύνανται σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀφαιρῆ ἀπὸ τοὺς ἔχοντας ἀρκοῦντα.

Καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠσθάνθη, ὅτι τὸ αἷμά ἀνέδρασαν εἰς τὴν καρδίαν μου ὡς εἰς λέβητα, καὶ ἡ θερμότης του τόσῃ μοι παρεῖξεν εὐκρινεσίαν, τοσαύτην γενναιοψυχίαν, ὥστε πρὶν ἢ σκοπεύσῃ ἀκριβῶς ἡ διπλὴ τοῦ ἐχθροῦ λόγχη, ἐγὼ ἐχαμήλωσα τὸ ὄπλον μου, ἐσκόπευσα καὶ εἰς τὴν ἐκπυροσκορότησιν τῆς βολῆς μου εἶδα νὰ πέσῃ καὶ λόγχη καὶ κεφαλὴ· ἔπεσα καὶ ἐγὼ τότε πρηνὴς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν παραφυάδων μέχρις οὗ γομόσω καὶ πάλιν τὸ ὄπλον μου καὶ συνάμα ἀνακαλύψω τί συνέβαινε εἰς τοὺς ἐνεδρεύοντας, καὶ ἂν ἦσαν πολλοί.

Οἱ συνοπλιῖται μου ἐπίσης ἀνέμενον μετὰ παλμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς μου καὶ ἠταιμάσθησαν, βέβαιον, ὅτι διετρέχομεν ἔσχατον ἴσως κίνδυνον· διὸ παρεδώκαμεν πρὸς θεὸν τὴν διάνοιαν, πεπεισμένοι ὅτι τὰ σώματά μας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀνῆκον πρὸς τὸν ἐχθρὸν νεκρά, διότι ὠρκίσθημεν οὐδεὶς νὰ μὴ βίβῃ χαμῶν τὸ ὄπλον του καὶ πέσῃ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἀλλόφυλλον ζῶν· Ὅστις παρῆλθεν ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὅτε ὁ ἥλιος διεσκέδαζε πᾶσαν ὀπτασίαν, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ δένδρον ἐφαίνετο δένδρον καὶ ὁ θάμνος θάμνος. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπὶ πολὺ ἀναμένοντες τίποτε δὲν εἶδομεν νὰ κινῆται, τίποτε νὰ σκλεύῃ, ἀπεφασίσκαμεν νὰ κινήθωμεν ἡμεῖς, διότι ἡ ἀμφιβολία μᾶς ἀπήλπιζε καὶ ὁ κόπος τῆς νυκτὸς καὶ ἡ πείνα μᾶς ἐστενοχώρου, μέχρις ἀνάγκης, ὅπως εὕρωμεν διέξοδον καὶ καταφυγὴν.

Ἐσκέφθημεν λοιπὸν, ὅτι καλὸν ἦτο δῶν εἰς ἡμῶν νὰ προχωρήσωσιν ἔρποντες μέχρι τῆς θέσεως εἰς ἣν κατέπεσεν ἡ βολή μου, οἱ δὲ ἐπίλοιποι νὰ μένωσιν ὅπισθεν προσεκτικοὶ καὶ ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωσιν ἢ νὰ τρέξωσιν εἰς βοήθειαν ἡμῶν, ἅμα τὸ παραμικρὸν σημεῖον κινδύνου τοῖς ἐδίδετο· ἐγὼ τότε μετ' ἐνὸς νέου περιεκάμψαμεν τὸν πρὸ ἡμῶν θάμνον, καὶ ὅτε μὲν ἔρποντες ὅτε δὲ προφυλαττόμενοι ἐκ τῶν ἀγρίων παραφυάδων ἐφθάσαμεν μέχρι τοῦ ὠρισμένου σημείου, μόλις ἀναπνέοντες καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἱστάμενοι νὰ ἀπορασθῶμεν· ἀλλ' οὕτω πνεῦμα διετάραττε τὰ φύλλα τῆς πυροβολούσης πεύκης, οὔτε θόρυβος ξένος τὴν μυστηριώδη σ.γ.γὴν τοῦ ἐρήμου δάσους. Ἡ καρδιά ἡμῶν ὅμως ἐπαλλεν ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν λόγχην προτεινομένην ἢ κρότον ἐκκενομένου καθ' ἡμῶν πυροβόλου — καὶ ὁ ἐλάχιστος τότε θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν οἱ σειόμενοι ἐν τῇ δια-

θάσει κλῶνες ἡμῶν μᾶς ἔκαμον νὰ στρέφωμεν περισκεπτοί, καὶ μᾶς ἀπέσπων ἓνα παλμόν.

Ἐίμεθα εἰς ἐν σημεῖον ἀφ' ὅπου λεπτὸν φύλλωμα μᾶς ἀπέκρυπτε τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐντούτοις τίποτε δὲν ἐπρόβιθε τὴν παρουσίαν του, τίποτε δὲν ἐμαρτύρει τὴν διάβασίν του.

— Διάβολε, ἔλεγα διὰ παντομίμας πρὸς τὸν συνεταῖρόν μου, τί συμβαίνει;

— Εἰξεύρω καὶ ἐγώ; μοι ἀπεκρίνετο εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἐκεῖνος, καὶ ἀμφοτέρω ἐτεινόμεν τὸ οὖς ἀκροώμενοι μετὰ πείσματος, ἐνῶ χίλιοι δύο λογισμοὶ διέβαινον τὸν νοῦν μας, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ διακοινώσωμεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, διὰ τὸν φόβον μὴ προδοθῶμεν.

— Μὰ, διάβολε, Προηγούμενε! ἐπιάσθη ἡ ψυχὴ μου, αὐτὸ δὲν τελιώνει ποτε τόσος φόβος δι' ἓνα παλιοκούφαρο δὲν ἤξιζεν· πάλιν ἂν ἤμην ἐγὼ, ἀντὶ νὰ τείνω τὸ οὖς πάντοτε, ἤθελα ἐγερθῆ θυμωμένος καὶ προτείνει ὀπλισμένην χεῖρα· ἤθελα βίβῃ ἐν τῷ μέσῳ, ἤθελα δόσει δεξιᾶ, ἀριστερά, πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ· νὰ σφάξω νὰ σκορπίσω, καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι χίλιοι, καὶ ἐγὼ μόνος, κατὰ μέρος. Α! καυμένε, Σαμψών! μὲ μόνην σιαγὸνα μυριάδας ἔτρεψες εἰς φυγὴν.

— Ἐχε ὑπομονήν, ἀρκούδιον, διότι ὁ πόλεμος, φίλε μου, θέλει φρόνησιν, δὲν χρησιμεύουν ἐκεῖ σιαγόνες, ἀλλῶς μόρτο Σαμψών.

— Τοῦλάχιστον δρομοῦν ὡς λέοντες, δὲν ἔρπον ὡς ὄφεις.

— Μὲ προλαμβάνεις, ἀρκούδιον μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐσὺ λέγεις καὶ ἐγὼ ἔπραττα, διότι ἀπελπισθέντες νὰ μένωμεν εἰς τὴν παθητικὴν ἐκείνην θέσιν, ἐσπώσαμεν τοὺς λύκους τῶν πυροβόλων μας καὶ ἐσύραμεν τῆς θήκης τὰ ξίφη· ἦτο πλέον ἡμέρα καὶ τίποτε δὲν ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν παχυτέραν σιάν . . .

— Δόξα σοι ὁ θεός!

— Δόξα σοι ὁ θεός! ἐκράξαμεν καὶ ἡμεῖς Ἀρκούδιον ὅταν δι' ἐνὸς πηδήματος εὐρεθέντες ὅπισθεν τῶν θάμνων, ἴδομεν στενωπὸν δίοδον πεπατημένην, ἣτις ἠνοίγετο μεταξὺ τοῦ δάσους, καὶ οὐχὶ κρότον πυροβόλου, ἀλλ' οὔτε πνοὴν ζῶσαν νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ.

Διάβολε! εἶπα τότε ἐγὼ φαίνεται, ἐπυροβόλησα ἐναντίον δαίμονος, διότι ἂν δὲν ἦσαν λόγχοι τὰ σαλεύοντα ἐκεῖνα πράγματα, βεβαίως θὰ ἦσαν κέρατα· ἄλλως ἤθελε φανῆ ἴχνος ἀνθρώπινον, ἃς ἐρευήσωμεν ἴσως ἦσαν εἰς ἡ δύο ἀποπλανηθέντες, οἵτινες πιθανὸν νὰ ἐκρόβησαν εἰς τὸν ἦχον τῆς βολῆς μας, καὶ οὔτε σαλεύουσιν ἐνόσῳ ἢ πνοῇ μας σαλεύει τὸ φύλλωμα τῆς κρύπτης τῶν.

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὑψώσαμεν φωνὴν — κράζοντες· δρόμος! δρόμος! ὡς οἱ τοῦ Ἐσνοφάντος ἄλλοτε θάλαττα! θάλαττα! καὶ ἐπροσκαλοῦμεν τοὺς ἐναπομείναντας ὡς ἐπισθοφυλακὴν συμμαχητάς μας, οἵτινες μὲ ἄγρυπνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ὄπλου τῶν, ἀναμένοντες τὴν στιγμὴν νὰ κενώσωσι τὰς φλόγας αὐτῶν εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ στήθη, ἔδραμον πάραυτα πρὸς ἡμᾶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φωνὴ ἡ μῶν δρόμος, δρόμος! μετεβλήθη εἰς — τράγος! τράγος!

— Χα! χα! χα! τί επαθες, Προηγούμενε, ἢ μήπως ἐφθάσαμεν τὰ τραγικά; ἀνέκραζαν οἱ ἵπποται.

— Πιστεύω, φίλοι μου διότι ἐνῶ ἐστρεφόμεν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἀνεζήτει ἕγνη, αἶφρνης ἀνακλύπτει σταγόνας αἵματος· τοῦ αἵματος λοιπὸν τὰς σταγόνας ἀκολουθοῦντες ἐφθάσαμεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ αἷμα ἐπλημμύρει πλέον, καὶ ἐπιστεύομεν ὅτι ἐκεῖτο ὁ πληγωμένος· προσοχῇ, εἶπα, διότι οἱ πληγωμένοι κύνες δάκνουν ἐνίοτε ἀπηλιπισμένα — καὶ τὸ βλέμμα προσηλώθη ἐφ' ἐνὸς μαύρου σώματος, τὸ ὅποιον ἐκεῖτο ὀλίγα βήματα παρεκεῖ, ἐπλησίασα μετὰ προσοχῆς καὶ (μὴ γελάσετε, κύριοι) εἰς τράγαρος μακρὸς, πλατὺς ἐκλύμβα εἰς τὸ αἷμα του μὲ τρεῖς πηγεῖς κέρατα καὶ ὑπογένειον ζουαβικὸν ὡς τοῦ φίλου μας ἐδῶ — ἀκούεις Ἀρκουδιον;

— Εὖγε Προηγούμενε, τὸν ἐπῆρες ὅμως εἰς τὸν λαϊμὸν καλότυχ· τράγον διὰ τοῦρκον καὶ τὰ κέρατα διὰ λόγγας — κατακέφαλα τὸν ἐκτύπησες τὸν πτωχόν.

— Καὶ μὲ τὸ ξηρὸν φύλλον εἰς τὸ στόμα ἔτι, ὁ ἄμοιρος! ἐνῶ τὸ μέτωπόν του ἔφερε τὸν τύπον τοῦ μολυβδοδόλου μου.

— Ὁ κακότυχος ὁ τράγος!

— Ὁ τράγος! ὁ τράγος λοιπὸν ἐκράξαμεν, καὶ οἱ συνεταῖροί μας ἐκύκλωσαν τὸ πτώμα καὶ σχεδὸν ἐστήσαμεν χορὸν περὶ τὸν τράγον ὡς οἱ ἄγριοι περὶ τὸ πτώμα τοῦ φανευθέντος ἐχθροῦ· ἀπεσώθημεν ὀλίγα βήματα τῆς ἐνωπίου ἡμῶν ἀνοιγομένης διόδου καὶ ἐδόθημεν εἰς νέαν ἐργασίαν τίς νὰ τὸν ἐκδάρη καὶ τίς νὰ τὸν ἐψήση. Τότε δὴ τότε ὁ ταλαίπωρος ὁ τράγος, ἐμαρτύρησεν εἰς τὰς χεῖράς μου, διότι ἀνάθεμα τὸν ὅστις ἐξ ἡμῶν ἤξευρε νὰ τὸν ἐκδάρη, καὶ ἔβλεπες ὀλόκληρα τεμάχια κρέατος νὰ συνοδεύωσι πολλάκις τὴν ἐκδορὰν, καὶ τὰ ἐντόσθιά του ἐξήλθον εἰς τόσα τεμάχια, ὅσα μὰς ἀρῆκαν νὰ ἴδωμεν τί περιεῖχεν ἡ κοιλία του. Ἄλλοι λοιπὸν ἤιαπτον πυρὰν, ἄλλοι ἐκοπτον ξύλα ἄλλοι ἐπαλέκα σκόλοπα, καὶ ἡ χαρὰ μας ἦτον ἀκράτητος διὰ τε τὴν στενωπὸν, ἥτις ἀναμφιβόλως ἔφερε διὰ τοῦ δάσους εἰς χωρίον τι ἢ ὠδήγει εἰς κεντρικὴν τινὰ ὁδὸν, δι' ἧς ἠδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ γενικὸν λεγόμενον στρατόπεδον, καὶ διὰ τὸ δῶρον τῆς τύχης, ἥτις χωρὶς νὰ μὰς κάμη νὰ κολασθῶμεν εἰς αἷμα ἀνθρώπινον, μὰς ἔστειλε τὸν ἀπλωλότα ἐκεῖνον τράγον, ὅστις ἤθελε χρησιμεύσει τὸ πάσχα ἡμῶν, ὕστερον εἰκοσαήμερου νηστείας, καθ' ἣν εἶχομεν νὰ γευθῶμεν οὐ μόνον κρέατος ἀλλὰ καὶ ἄρτου. Ἡ πυρὰ λοιπὸν ἤναψεν, ἐτέθη ἐπ' αὐτῆς ὁ τράγος, ὠβελίσθη καὶ δύο ἐτέθησαν νὰ στρέψωσιν αὐτὸν, ἐναλλάξ, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἀνιχνεύομεν τὰ πέριξ καὶ ἐθεβαλιόμεθα περὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὅτε τὰ πάντα πλέον ἐμαρτύρουν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, καὶ τὸ βλέμμα ἡμῶν ἐνατρέφα εἰς τὸ βροδινὸν χρώμα τὸ ὅποιον ἐλόμβανεν εἰς πᾶσαν στροφὴν τοῦ τράγου ἢ ἐπιιδερίαις καὶ ἡ κνίσσα ἐπροκάλει τὸν σιελὸν μας, ἀγνοοῦμεν πῶς, μορφὴ τις ὅπισθεν τῶν θάμνων ἰδοῦ καὶ προβαίνει ἥτις μὰς κατεσκόπευε.

Πρῶτος τὸν εἶδα ἐγὼ, καὶ ἡ πρώτη μου κίνησις ὑπῆρξε νὰ θέσω

τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πιστολιῶν μου. — Στάσου ὀρε φράγκο μὲ κράζει, γιατί ἐγὼ κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ — καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐν ζευγὸς μακροσωλήνων πιστολιῶν ἠτένισε χαριέστατα τὸ ἀπροφύλακτον στήθος μου.

Εἰς τὴν φωνὴν ἐσκίρτησαν οἱ λοιποὶ συνεταῖροί μου, καὶ ἰδόντες ὅτι εἶχα θέσει χεῖρα ἐπὶ τῶν ὄπλων ἐνόησαν, ὅτι κίνδυνος ἐπέκειτο καὶ ἀφέντες τὸν τράγον εἰς τὴν διάκρισιν τῆς πυρᾶς, ἔδραξαν τὰ ὄπλα καὶ ἐτάχθησαν περὶ ἐμὲ — ἀλλ' εἰς δύο λέξεσι συνενοήθημεν, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι (διότι ἐπαρουσιάσθησαν τρεῖς), ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ στρατοπέδου, καὶ ὅτι ἐνεδρεύοντες ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω τὴν διόδον προσέλυσε τὴν προσοχὴν των ὁ πυροβολισμὸς μου, καὶ κατόπιν μὰς ἀνεύρει διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρᾶς μας, τοὺς ἐπροσκαλέσαμεν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ γεῦμα μας, ἀλλ' ἀπεποιήθησαν, λέγοντες, ὅτι ἡ συνοδία των, ἥτις συνέκειτο ἐκ δεκακοτῶ περίπου, εἶχε προμηθευθῆ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιμνίου.

Ἐνῶ λοιπὸν ἠτοιμαζόμεθα νὰ μοιράσωμεν τὸν τράγον καὶ ἤδη τινὲς βαλόντες ἐπ' αὐτοῦ χεῖρα ἀπέξυον τὴν πλευρὰν, ἥτις ἠνθρακευθῆ ἐν τῇ ἐγκαταλήψει, εἰς τῶν παρουσιασθέντων φουστανελλοφόρων ὀπλιτῶν ἐγένεν ἄφαντος, καὶ πρὶν ἢ μάχαιρα ἀποχωροῖση ἓνα τεμάχιον, δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ πέριξ, καὶ τρεῖς τέσσαρες ἀνταπεκρίθησαν εἰς αὐτοὺς· ἀνωρθώθημεν ὅλοι καὶ προσεβλέψαμεν ἀλλήλους, ὡς ἂν ἠρωτώμεν τί συνέβαιναν.

— Οἱ τοῦρκοι περνοῦν τὸ δρόμον καὶ ἐκτυπήθησαν μὲ τοὺς δικούς μας, ἀφίγκρασθῆτε, μὰς εἶπον τεταραγμένοι οἱ νεοελθόντες καὶ ἠτοιμαζόν τὰ ὄπλα των· ἠκροάσθημεν καὶ μετὰ μικρὰν παύσιν οἱ τουφεκισμοὶ ἐπανελήθησαν οἱ αὐτοὶ ὡς ἂν ἦσαν πέντε μόνον τὰ ἐκκενούμενα πυροβόλα.

— Χωρὶς ἄλλο· πάμετε ὀρε παιδιὰ, γρήγορα. — Βοήθεια, βοήθεια! ἠκούετο μία μεμακρυσμένη φωνή, ὀρε Μῆτσο! ὀρε Κώτζο! καὶ ὁ κρότος τῶν ὄπλων ἀνεμιγνύετο μετ' ἄλλεπαλλήλων φωνῶν.

— Διάβολε! τοῦρκοι· τί κάμνωμεν ἡμεῖς; ἠρώτησα τοὺς ἡμετέρους.

— Τί κάμνωμεν; μοὶ ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι.

— Ἐλάτε μαζὴ μας, ὀρε παλλικάρια ἐλάτε· νὰ πιάσωμε τὸ δρόμον, ποῦ νὰ μὴ μὰς γλυτώσῃ μάγα.

— Καὶ τὸν τράγον; εἶπε τις μεταξὺ ἡμῶν τότε.

— Βέβαια τὸν τράγον! εἶχε δίκαιον τὸ παλλικάρι· εὖγε του! προσηλεπτικὸς ἄνθρωπος αὐτός; ὑπέλαβε τὸ ἀρκουδιον.

— Ὦ, τὸν τράγον, εἶπα ἐγὼ, ἄς τὸν ρίψωμεν εἰς μίαν γωνία ἐκεῖ, σκεπάστε τον μὲ ὀλίγους κλώνας καὶ ἐπανερχόμεθα, ἂν δὲν μεταβῶμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἢ δὲν μετεμψυχωθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τράγους.

— Τὸν ἐρρίψαμεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς μίαν γωνίαν ὑπὸ τοὺς θάμνους, καὶ ὀλίγοι κλάδοι πεύκης ἐχρησίμευσαν ὁ τάφος ἐνθα ἀνεπαύετο εἰς τόπον χλοερὸν, εἰς τόπον σκιερὸν εἰς τράγος ἐψητός.

— Κρίμα εις τὸν τράγον· μήτε μιὰ βούκα διὰ τὴν ὄψιν σας, εἶπε τὸ ἀρκοῦδιον.

— Μήτε διὰ μυρωδιά.

— Ω, ἐγὼ ἂν ἤμην ἤθελα τὸν διαμελίσαι τοῦλάχιστον νὰ λάβω τὸ μεριδίόν μου, διότι ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶ νὰ ἐπιβῶ νῆστις τοῦ Χάρωνος τὸ σκαρίδιον ἐπομένως, εἰς δόξαν μου, Προηγούμενε, ἤθελα μεταχειρισθῆ τοῦ τράγου τὸ ὄστούν, κατὰ τῶν ἀλλοφύλων καθὼς ὁ Σαρψὼν τοῦ ὄνου τὴν σιαγόνα κατὰ τῶν Φιλιστῶν· μετὴν διαφοράν, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἔφαγε τὸν ὄνον, ἐνῶ ἐγὼ ἤθελα φάγει τὸν τράγον — τέλος λέγε τί ἀπέγινεν ὁ καλοψημένος αὐτὸς τράγος διότι δὲν εἰξεύρω πῶς, ἀλλὰ μοῦ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τοῦ στομάχου μου.

— Πάει, πάει καὶ ἀκόμη πάει.

— Ἐζωντάνευσε;

— Τοῦλάχιστον, ἂν δὲν μᾶς ἔλεγεν ὁ ἐπιμείνας εἰς φύλαξίν του, συνεταιρὸς ἡμῶν ὅτι τοῦ τὸν ἔκλεψαν, ἤθελαμεν πιστεύσαι νεκρανάστασιν.

— Τὸν ἔκλεψαν!

— Βέβαια· διότι ὅλος ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἐγένετο διὰ τὸν τράγον καθὼς ὁ μῦθος τοῦ Χότζα λέγει, ὅτι ὅλος ὁ καυγᾶς ἐγένετο διὰ τὸ πάπλωμα.

— Πῶς τὸν ἔκλεψαν λοιπὸν ἂς ἰδῶμεν.

— Ἴδου τί μᾶς ἐξηγήθη ὁ συνεταιρὸς ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν ἐκεῖ.

Μόλις ἡμεῖς ἐξήλθμεν τῆς θέσεως ἐκείνης ἀκολουθοῦντες τὸν ὄδον μας, διὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἤκούετο ὁ τουφεκισμὸς, καὶ ὕπεβηταμεν ὅτι ἐγένετο ἡ συμπλοκὴ, παρουσιάσθησαν τρεῖς ἕτεροι λερωμένοι, καὶ χωρὶς νὰ σεβασθῶσιν οἱ ἱερόσυλοι τὸν ἀναπαυόμενον ἐκεῖ ἐψητὸν ἀφῆρσαν τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα του καὶ ἀνέστυραν οἱ τυμβορῶχοι τὸν τράγον θερμὸν ἔτι ἐκ τῆς πυρᾶς ἐπὶ τοῦ σκόλωπός του.

Τι κάμετε; ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ὁ ἡμέτερος, ὅστις ἔμενε εἰς κουστοδιάν του — Ὅ, τι θέλομεν, τὸν ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι — ἔλα, ἔκβαλε καὶ τὸν μανδύαν σου καὶ δῶσε μας νὰ τὸν τυλιζώμεν, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ κρουαγήσῃ καθ' ὄδον ὅ, τι ἔλεγον καὶ ἔπραττον οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἔλαβον τὸν τράγον καὶ τὸν μανδύαν καὶ ἐκίνησαν νὰ ἀναχωρήσωσι.

Τοῦλάχιστον, τοῖς εἶπεν, (ἀφοῦ μόνος δὲν ἤδυνάτο νὰ ἀντισταθῇ ἐναντίον τριῶν) τοῦλάχιστον ὀδηγήσατέ με νὰ εὔρω τοὺς συντρόφους μου.

— Μὴ φοβᾶσαι, ὄρε, νὰ τοὺς χάσῃς· πᾶρε τὸ δρόμο δρόμο, καὶ θὰ τοὺς ἴδῃς νὰ στρέφουν, γιατί πόλεμον δὲν ἔχομεν ὁ πόλεμος ἦτον γιὰ τὸν τράγο.

— Καὶ οἱ τοῦρκοι;

— Οἱ τοῦρκοι εἴμασται μετῶς.

— Καὶ ποῖοι εἴθε σεις;

— Βαλτινοὶ ὄρε παλλικάρια καὶ πολλὰ τὰ ἔτη· χαιρετίσματα καὶ στοὺς δικούσας — ἦτον ἡτελευταία φράσις των καὶ ἐγίναν ἄφαντοι ἐντὸς τοῦ δάσους μετὰ σαρδώνιον γέλωτα — ὁ δὲ ἡμέτερος κατήρχετο τὴν ὄδον εἰς προϋπάντησιν ἡμῶν, μετὰ τρεῖς σπιθαμὰς καταβεβλημῆνον πρόσωπον, καὶ ἄνευ μανδύου.

— Τί ἔχεις, φίλε, δὲν εἶναι τίποτε, τὸν εἶπομεν, μόλις ἀντικρυθέντες, στρέψε νὰ ἀσπασθῶμεν τὸν τράγον, τυχηρὸς ἦτον.

— Πολὺ τυχηρὸς· μάλιστα, διότι ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν βελτινῶν.

— Τῶν βαλτινῶν! ἐξέφυγέ μας μία φωνὴ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσωμεν, διότι ἡ φήμη των εἶχε φθάσει μέχρις ἡμῶν — λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἂν κἀνεις ἀπὸ σας τοῦ κάμνη βάρους ὁ μανδύς τοι μοὶ τὸν δίδει, διότι ὁ ἰδικός μου ἐσκέπασε τοῦ τράγου μας τὸν ἐψητὸν καὶ τὸν συνώδευσε εἰς τὴν ἀνάληψίν του.

— Τί σοὶ ἐπῆραν καὶ τὸν μανδύαν, ἠρώτησα

— Ἀφοῦ δὲν με ἐπῆραν καὶ ἐμεῖ. — Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται τοῦ φράσεις καὶ κατόπιν μᾶς διηγήθη ὅ, τι σας εἶπον.

— Κρίμα, Προηγούμενε, ἐλησμώνησε νομίζω νὰ σας εἶπῃ τὸ καλῆτρον.

— Τὸ ποῖον;

— Τὰ χαιρετίσματα τῶν φίλων τοῦ τράγου σας.

— Μὴν εἶσαι ἐπιλήτμων, ἀρκοῦδιον, διότι τότε δὲν ἤθελες τὸ ἡξεύρει οὔτε σύ.

— Διάβολο! κάλλιον, νομίζω, νὰ ἦναι τις ἐπιλήτμων, παρὰ νὰ χάσῃ ἓνα τράγον ἐψητὸν μετέτοιον τρόπον· καὶ δὲν τῶχω, ἀλλὰ ποῦ θὰ πεινάσω τώρα πάλιν καὶ ἐγὼ, κατὰ συμπάθειαν τῶν ἡρώων τοῦ ἐπεισοδίου, οἷτινες βεβαίως ἐπειῶν τρομερὰ ὅταν ταῦτα συνέβητον· χά, χά, χά. . .

— Παιδιά, τὸν καφέ σας, εἶπεν ὁ Γερονικόλας, εἰσερχόμενος κα-θιδρωμένος καὶ κρατῶν ἓνα δίσκον μετὰ πάντε ἀρχέτυπα καφεποτήρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤχηζε μέλας ζωμὸς ἀπὸ διάφορα ὄσπρια, με-ταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ κόκκοι καφέ.

— Ω, καλῶς τὸν Γερονικόλα· ὦ, καλῶς τον, ἀνέκραξαν οἱ ἱππό-ται, ἀξίζει ὅ, τι εἶπῃτε· μόλις παρήλθε μία ὥρα ἀπ' ἧς τὸν ἐζητή-σαμεν καὶ ὁ καφὸς ἐτοιμος.

— Αἶ, παιδιά μου, Γέρος εἶμαι ἀλήθεια, ὅμως εἰς τὴν δουλειά μου δὲν μένω ὀπίσω· ἔπρεπε νὰ με γνωρίσετε νέον. . . .

— Αἶ, καλὰ δὰ· καὶ τί θαρῆσαι πῶς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια; εἶπεν ὁ Παπουλάκος, καὶ διαβηματίζων ἔτι, ἴστατο ἐκ διαλειμμάτων στιγμὰς τινὰς, πλησίον ἐνὸς παραθύρου, ὅπου ἔκειτο μαῦρην πινακὴν με λευκὰ γράμματα,

— Πρόσεχε, αὐθέντη μὴ λερωθῆς, τὸν λέγει ὁ Γερονικόλας, διότι τὰ γράμματα εἶναι ἀκόμη νεπὰ.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὰ τὰ γράμματα, Γερονικόλα;

— Είναι, αθένται μου, ή επιγραφή και τὸ ὄνομα τοῦ καταστήματός μου.

— Καί πῶς τὸ ὀνομάζεις;

— Ἠλόσια.

— Εὖγε! ὠραῖον ὄνομα· και ποῖος εἶναι ὁ γονός του;

— Ὁ ἴδιος ὅπου ἐξουγραφίζει, αθέντη μου και τὰ γράμματα.

— Ἦ, χαρᾶς τὸν ζωγράφον ὅπου κάμνει αὐταῖς ταῖς καρκατσου- νες; μὰ τὴν πίστιν μου, Γερονικόλα, εἶπεν ὁ Παπουλάκος, ἂν εἶχα τὰ *περέλα* τοῦ ζωγράφου σου, μὲ μιὰ κονδυλιά τὸ ἕκαμνα χίλιας φοραῖς καλῆτερο.

— Ἀλήθεια αθέντη;

— Ἀλήθεια, Γερονικόλα, ἀπεκρίθησαν οἱ λοιποὶ, συνεννοηθέντες δι' ἑνὸς βλέμματος μετὰ τοῦ Παπουλάκου, ὅτι κάτι ἐπρόκειτο νὰ τῷ παί- ζωσι.

— Λοιπὸν, ἐδῶ τὰ ἔχει ὁ ζωγράφος; και τὰ ἐργαλεῖα και ταῖς βαφαῖς του.

— Φέρε τα ἐδῶ λοιπὸν.

— Ὁ Γερονικόλας ἀνελήφθη και μετὰ στιγμὰς παρουσιάσθη κρα- τῶν ἐν πινακίον ἀναχειρᾶς, περιέχον λευκὸν χρῶμα και μίαν γραφίδα καλλιτεχνικήν. Ὁ Παπουλάκος ἔλαβε τὴν γραφίδα και — φέγγει λέγει, πρὸς τὸν Γερονικόλα νὰ σοῦ διορθώσω πρῶτον τὸ — ἦτα κεφαλαίον — εἰς ἑξέυρες γράμματα, Γερονικόλα;

— Ὁχι αθέντη, ἀλλὰ τὰ κεράλια τὰ γνωρίζω, διότι ἐνθυμοῦ- μαι, ἀκόμη ἀρ' ὅτου ἤμην μικρός, ὅπου μοῦ ἔλεγεν ἡ Δασκάλισσα, ὅτι Νικόλα (διότι τότε δὲν μὲ ἔλεγαν, Γερονικόλα, και ὅποιος μ' ἔ- λεγε τὸν ἔδερνα) Νικόλα παιδί μου (διότι ἡ καμμένη μ' ἀγάπα πολύ) τὰ κεφάλαια εἶναι πάντα μεγαλύτερα και εὐμορφότερα ἀπὸ τὰ μικρὰ, λοιπὸν ἀπὸ τότε ἀκόμη τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Εὖγε, Γερονικόλα, χαρᾶς τὸ μνημονικόν!

— Ὁ Γερονικόλας, ἐμειδίασεν ὁ δὲ Παπουλάκος ἐνῶ τὸν ἐκύκλουν ὅλοι οἱ ἱππῶται μετέβαλε τὴν ἐπιγραφὴν **ΗΛΥΣΙΑ** εἰς **ΜΕΘΥΣΙΑ** πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ Γερονικόλα, ὅστις ἔφεγγεν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην και εὗρισκε τῷ ὄντι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, ἐ- παισθητὴν διαφορὰν ἀπὸ κεφαλαῖα ὡς κεφαλαῖα.

Οἱ ἱππῶται ἐγέλων ἀπὸ καρδίας, διότι δὲν εἶχον τί πλειότερον νὰ πράξωσι και ὁ Γερονικόλας ἐναποθέσας τὸν λόχον του, ἔρριπτεν ἀπὸ κειρὸν εἰς κειρὸν βλέμματα εὐνοϊκὰ εἰς τὸ τεχνόσημόν του και ἐνετρόφα φανταζόμενος ὅποιαν ἐκπληξίν ἤθελε προσεγγίσει εἰς τὸν καλ- λιτέχνον, ὅστις ἀνέλαβε τὴν τελειοποίησίν της ἅμα τὴν αὐγὴν πρὶν φασίση ἐμελλε νὰ ἀπαρτήσῃ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀπτώματος τῆς θύρας του, και ὅποιον ζηλοτυπίαν εἰς τοὺς γείτονας· και ἰδοὺ ἐπὶ τῆς ιδέας ταύτης ἐν μειδίμα χαριέστατον ἐπλανᾶτο ἐφ' ὅλης τῆς φυσιογνωμίας του.

— Αἶ, εἶται εὐχαριστημένος, Γερονικόλα, ἠρώτα ὁ Παπουλάκος βλέπων τὸ μειδίμα του.

— Ὁ θεός, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσῃ ἄλλα δύο χέρια ἄχ! πόσο θὰ γιάσῃ ὁ ζηλόφθονος ἐκείνος ὁ γείτονας μου

— Χὰ, χὰ, χὰ, — ἀκούεις, Παπουλάκε, εὐχεται νὰ σὲ ἰδῇ ἐκ τοῦ γένου τῶν τετραχειρίων ζῶων, δηλαδὴ τετράποδον, ἔκραζε τὸ Ἀρκούδιον.

— Πᾶ, πᾶ, κουφὴ ἡ ὥρα ποῦ τ' ἀκούει, Χρηστὸς και Παναγιὰ! αθέν- τη, τί λόγια λές; χέρια εἶπα, κατὰ τοῦ λέγει ὁ λόγος, και ὄχι πόδια.

— Ἄφες τον και ἄς λέγῃ Γερονικόλα, αὐτὸς πάντα θέλει νὰ πει- ράξῃ, εἶναι τὸ σύστημά του — Αἶ, σὺ Δουξ τί μετρεῖς τὸ πάτωμα;

— Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ζητῶ νὰ πραγματοποιήσω ἕνα δύσ- κολον βηματισμὸν εἰς ἕνα ῥωσικὸν χορὸν τὸν ὅποιον εἶχα λησμο- νήσει· ἐν δύο τρία, τέσσαρα, πέντε, ἔπειτα ἔρχεται ἡ στροφὴ. ἐδῶ τώρα δυσκολεύομαι και τὸν ἐχόρευα ἐνθυμοῦμαι τόσο καλά!

— Μὴ στενοχωρεῖσθε, παρακαλῶ, κύριε Δουξ, διότι εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου πιστεύετε νὰ προσκληθῆτε, ἅμα ἡ ἀφιξίς σας γίνῃ γνωστὴ, δὲν εἶναι εἰς χοῦσιν αὐτὸς ὁ χορός.

— Λοιπὸν, ἐγγενέστατε ἱππῶτα, εἴσαθε βέβαιος, ὅτι ὁσάκις ἐτύχετε τὸ ὅποιον πιστεύω πολὺ συχνότερα συμβαίνει, ὅτι δὲν ἐχορεύθη πα- ρόμοιος χορός;

— Τοῦλάχιστον ἐρκίζεται, ἐπρόσθεσεν ὁ Παπουλάκος, ὅτι ποτὲ δὲν τὸν εἶδεν εἰς τὰ προγράμματα.

— Ὁχι, εἰπήτε μας, παρακαλῶ, ἡ δσιότης σας πῶς ὀνομάζεται;

— Ὀνομάζεται, αὐτοκράτωρ (κατὰ τὴν μύτην ἡμῶς) ὀνομάζεται χορός τῆς Ζακούσας.

— Και τὸν χορεύει ὅστις εὐτυχήσει και φάγῃ Ζακούσκα βεβαίως, χὰ, χὰ, ἀνεκάγχασε τὸ ἀρκούδιον τὸν χορεύω λοιπὸν και ἐγὼ — και ἐγερθεν ἤσπασε τὸν Δουκα και ἤρχισε νὰ πηδᾷ ὡς δαιμονισμένον.

— Ἠσυχότερα διάβολε! ἔκραζεν ὁ Δουξ, μὲ ἐξάλισες.

— Σιωπὴ! εἶμαι εἰς τὸ στοιχείόν μου ῥωσικὸς χορός, ἀρκούδιον ἐγὼ τὸν ἐπέτυχα· ποτέ μου δὲν χορεύω ἄλλον παρ' αὐτόν.

— Ὁ θεός, φίλε μου, νὰ σοῦ προμηθεύσῃ ἄλλους δύο πόδας· εἰς σὲ ἀρμόζει τώρα, διότι καθὼς πηδᾷ και τρέχεις, δὲν ἐγγυῶμαι.

— Ἐμπρός! μὴ φοβῆσαι· και ἐπειδὴ πηδᾷς μαζῆ μου, σοῦ δίδω τὸν ἕνα ἂν σπᾶρος τὸν ἰδικόν σου — και τὸ ἀρκούδιον ἐπήδα ὡς ἀρκούδιον — Θάρρος! θάρρος! φίλε μου, μὴν ἐντρέπῃσαι, ἔκραζεν, ἰδοὺ μᾶς ἐμιμήθησαν και οἱ ἄλλοι· χορεύετε, χορεύετε!

— Και τῷ ὄντι ἠγέρθησαν και οἱ λοιποὶ, και διὰ τῆς φωνῆς ἀνα- πληροῦντες τὴν μουσικήν, ἐχόρευαν ὁ μὲν βάλς και ὁ ἄλλος πόλκα και ἐγίνετο τῶν διαβόλων ἡ ταραχὴ και τῆς κολάσεως ὁ θόρυθος. Μόνος ὁ Παπουλάκος ἔμενεν ἀκίνητος εἰς μίαν γωνίαν, κροτῶν ἀναρ- μονίως τὰς χεῖρας, διὰ νὰ φαίνεται, ὅτι κάτι κάμνει και αὐτὸς — και ὁ Προηγούμενος, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχων και προσποιούμενος ὅτι προσεῖχεν εἰς τὸν χορὸν — ἐνῶ ὁ νοῦς του ἐπάλασε νὰ συνδυάσῃ τὴν ἰδέαν τῆς μονομαχίας μὲ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μυστηριώδους του (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Έλα, χαριτωμένε μου Σατανᾶ, ἔλα μικρέ μου σκανδαλοποιέ, λέγε, γράφε, πῆδα, σὲ ἀφίνω διὰ σήμερον ἐλεύθερον εἰς τὰς ἐκφράσεις, εἰς τὰς κινήσεις σου.

— Ἐλεύθερον! ἐλεύθερον ἐγώ; ἢ λάθος ἔχεις, Δέσποτα, ἢ τὸ λέγεις διὰ νὰ μὲ δοκιμάσης; τὸ ταλαίπωρο! ὡς νὰ μὴν ἤρκουσαν αἱ τόσαι μου θλίψεις, καὶ ἡ μεταμέλεια, διατι νὰ ἀφήσω τὰς ἐξεις, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ νὰ ἔλθω νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς τὴν συνταγματικὴν κοινωνίαν ὅπου τὸ πᾶν ἐξηγεῖται ἐμμέσως. . . . λοιπὸν εἶμαι ἐλεύθερος; λέγε!

— Ἀηλαδὴ νὰ ἐννοοῦμεθα, Δαιμόνιον! ἐλεύθερον νὰ πηδήσῃς κατ' ἀρέσκειαν καὶ νὰ γράψῃς κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις σου, καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς μὴ ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, διότι, κύριε ἡμῶν Συντάκτα (ὡς ἄλλοτε εἶχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ ὀνομασθῆτε) τὸ σφάλμα εἶναι ἰδικόν σας, χωρὶς νὰ λέγωμεν πλειότερα καὶ μᾶς ἀκούει ὁ κόσμος, ὅστις πρέπει νὰ ἀγνοῇ πολλὰ πράγματα, ἀφ' οὗτο ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ γράφῃ ἀμέσως. . . φανερὰ δηλαδὴ, καὶ τιμωρεῖται τὸ ἐμμέσως ἢ ὅπως ἄλλως ἤθελεν ἐννοηθῆ με τόσων. . . ἐτῶν προφυλάκισιν καὶ ἄλλῃν τόσῃν καταδίκῃν, καὶ. . .

— Μὴ κοπιᾷς νὰ συμπληρώσῃς τὴν ἰδέαν σου, διότι ἐκατάλαβα μάλιστα κὺτὴ εἶναι ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ἄλλοτε, ὅταν ὁ Χωλὸς διάβολος ὑπῆρξε Ναστραδὶν Χόντζας ἢ Ναστραδίνως Χόντζιος, κατὰ τὴν νέαν σχολὴν τοῦ Παργιωτακίου Σουσίου (διότι τοῦ-τος δὲν εἶναι ἑλληνικὴ κατάληξις) ἐξέταρασεν ἐν ἄλλαις παραβολαῖς.

— Ὁ Χωλὸς διάβολος ὑπῆρξέ ποτε Ναστραδὶν Χόντζας;

— Αἶ, καλὰ! καὶ δὲν ἐνθυμῆσαι εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς ἐφημερίδος μας ὁποῖον ὀρισμὸν ἔδωκα τοῦ μισητοῦ αὐτοῦ διαβόλου, ὅστις δὲν ἀφῆκε καλύβην νὰ μὴν ἀποσύρῃ τὴν στέγην τῆς καὶ τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι τριεγγονοῦ; μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς τὴν βάρβαρον ἐκείνην καὶ ἀγρίαν ἐποχὴν τοῦ μεσαιῶνος ἐλέγοντο πολλὰ, ἐνῶ σήμερον πράττονται πλειότερα, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπῃ ὁ πολιτισμὸς νὰ ἀνοίξῃς μῆτε τῆς αὐτῆς τὴν ἐξω θύραν, οὐχὶ δὲ νὰ ἀποσκεπᾷς στέγας, ὀλοκλήρους, καὶ νὰ καταδείξῃς, μέχρις ὄνειρου, τί συμβαίνει εἰς ἓνα κοιτῶνα καὶ τί εἰς ἐκείνην τὴν αἰθουσαν, ὥστε μᾶ. . .

— ὦ, πῶς σὲ θαρῦνομαι, πονηρὲ, ὅταν ἀρχίσῃς νὰ μωρολογῆς.

— Εὐχαριστῶ, Δέσποτα, διότι μὲ διέκοψας εἰς τὸ μᾶ. . . καὶ οὕτω μὲ ἀπήλλαξες ἀπὸ ἓνα φοβερὸν ἔρκον.

— Λέγε λοιπὸν, ἂν ἐκατάλαβες τί ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτε μὲ διέκοψας καὶ σὺ πρὸ ὀλίγου, ἢ νὰ σοὶ δώσω ἐγὼ νὰ καταλάβῃς ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ διαβόλου σου τοῦ Χόντζα.

— Ἦθελες νὰ εἶπῃς, νομίζω, τὰ συνήθεα συνήθη — δηλαδὴ νὰ γράψω καὶ νὰ πηδήσω σύμφωνα μετὰ τὰ διαγεγραμμένα ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς σημερινῆς ἐλευθεροτυπίας, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος Ναστραδίνιος ἢ ὁ Αἰσωπος τῶν τούρκων, παρήδησε διὰ τοῦ ἐξῆς ἀνεκδότου.

Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, θέλων νὰ πείσῃ τινὰ, ὅτι ἀναγινώσκει τὸ μέλλον, τὸν εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, καὶ κατέδειξε μάλιστα καὶ τὴν ἡμέραν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ναστραδὶν Χόντζας ἦτον ἄνθρωπος ὡς οἱ ἡμέτεροι τῆς νέας γενεᾶς, διὰ νὰ λέγῃ καὶ νὰ μὴ πράττῃ ἢ τῆς παλαιᾶς, ὅστις νὰ ὑπόσχεται πολλὰ καὶ νὰ πράττῃ ὀλίγα, ἐκεῖνος ὅ,τι ἔλεγε καὶ τὸ ἐπραττεν ὡς καὶ μέχρι θανάτου, βλέπετε.

Ἐφθασε λοιπὸν ἡ παραμονὴ τῆς προσδιορισθείσης ἡμέρας τοῦ θανάτου του, καὶ ὁ Ναστραδὶν κατηνύθη εἰς τὸ κοιμητήριον, εὗρεν ἓνα τάφον κενὸν καὶ ἐξηπλώθη μακρὺς πλατὺς ἐντὸς αὐτοῦ, ἀναμένων τὸν θάνατον, καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Χόντζας ἀπέθανεν. Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας, μίαν αὐτῆν ἀκούει παραγῆν, καὶ κώδωνας καὶ θόρυβον ποδοβολητοῦ καὶ τρομάζει πιστεύσας, ὅτι μαρφέρη εἰς τὰ κατοικητήρια τῶν δαιμόνων, ἐνῶ ἀνέμενε τὴν παραδείσον' ἐγείρεται λοιπὸν ἐντρομος, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν μία ἰδιότροπος ἡμίονος ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπὲρ τὸ χαίνον τοῦ τάφου, διὰ νὰ δρέψῃ μίαν ἄκανθαν, τῆς ὁποίας τὸ θαλερὸν χροῶμα, ἔδιδεν ἐλπίδα τρυφερᾶς καὶ εὐχύμου γεύσεως — Ἄλλ' ὁ Χόντζας βλέπων, ὁ ταλαίπωρος, αἰφνης ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ κεφαλήν παραδοξόμοσον ἔσυρε φωνὴν ἐκπλήξεως, ἥτις ἔκκαμε τὴν ἡμίονον νὰ σκιρτήσῃ, νὰ ῥιφθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῆς λοιπῆς ἐκ καμήλων συνοδίας καὶ νὰ ἐνσπείρῃ ἐκεῖ τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀφηνίασιν' οἱ καμηληλαῖται ἀφοῦ μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ ἀγῶνος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατασιγάσωσιν τὴν ἀναστάτῳσιν ἐκείνην, καὶ εἶδον μετὰ θλίψεως κατασυντετριμμένον τὸ φορτίον αὐτῶν, τὸ ὁποῖον συνέκειτο ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα σινικὰ καὶ ἀργιλόπλαστα ἀγγεῖα εἰς χρῆσιν τοῦ μεγάλου Σουλτάνου, ἔδραμον πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ τοῦ τρόμου.

— Φαντάσθητι, Δέσποτα, ὅταν ἀνεκάλυψαν ἄνθρωπον ζῶντα ἐντὸς λάκκου' ἐπέπεσαν μανιώδεις κατ' αὐτοῦ, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ πρόβησις του καὶ τὸν ἀφῆκαν ἡμιθανῆ.

Τὴν ἐπαύριον διεδόθη, ὅτι ὁ Ναστραδὶν Χόντζας ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ καθὲς ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει: εἰς τὸν κάτω κόσμον καὶ ὅποια τὰ τιμωρούμενα ἀμαρτήματα

Τὶ νὰ εἶπῃ ἀπεκρίνατο, ὁ Χόντζας, ὅ,τι καὶ ἐν κήμῃς ὄλα εἶναι

συγχωρημένα εἰς τὸν κάτω κόσμον, οὔτε λόγος σοῦ ζητεῖται, κάθησαι ἤσυχος καὶ ἐξηπλωμένος εἰς τὸν τάφον, τὴν αἰώνιον κατοικίαν σου· μὴ ἤθελε παρῆρξῃς ὁμοῦ τοῦ Σουλτάνου τὰς καμήλας, διότι σὲ πεθαίνουν ἄλλη μιά φορά στοῦ ξόλο.

— Αἴ! πῶς τὰ βλέπεις, σὲ ἐκατάλαβα, Δέσποτα;

— Ἄν ἦσαι Σατανᾶς! τόνισε λοιπὸν τὴν λύραν σου καὶ εἶπε ὅ,τι ἔχεις νὰ εἰπῆς.

— Ἄφες με καὶ θὰ ἰδῆς, εἶπε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ.

Λοιπὸν, καλὲ συνδρομητὰ, ὅστις ἀρέσκεσαι μὲν νὰ ἀναγινώσκῃς τοῦ Διαβόλου τὰ πηγήματα, διότι εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὅμως, διὰ νὰ εἰπούμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν πληρώνεις καὶ τὴν συνδρομὴν σου, ἂν σοὶ ζητηθῇ· καθὼς καὶ σεῖς, χαριστάτη μου συνδρομητρία, ἥτις βεβαίως διὰ νὰ ἀναγινώσκῃς τὸν Ἀβδηρίτην πρέπει νὰ ἦσαι ὠραία· δὲν θέλω νὰ εἰπῶ Ἀφροδίτη, διὰ νὰ μὴ φανῶ κόλαξ, ἀλλὰ μῆτε πάλιν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ζωγραφίζομεν ἐνίοτε, ἂν καὶ σὺ, δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ ἐνεζώσθῃς τὸν σιδηροῦν ποδόγυρον καὶ ἐκαλύφθῃς μὲ τὸ πλατὺ καπέλλο, ἔχει ὅμως ἀπ' ἐκείνους τοὺς ποδογύρους καὶ τὰ καπέλλα τὰ ἄσχημα· τὰ ὁποία φοροῦν αἱ μὴ συνδρομητρίαί μας, σεῖς ἔχετε ἄλλην χάριν, ὅ,τι καὶ ἂν ἐνδιθῆτε σὰς ἀρμόζει, διότι, βλέπετε, ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ κυρίας καὶ κυρίας, καθὼς ὑπάρχει μία μεγάλη διαφορὰ μεταξύ συνδρομητριάς καὶ μὴ συνδρομητριάς, καὶ τοῦτο τὸ λέγομεν διὰ νὰ φανῶμεν δίκαιοι ἐπικριταὶ τῶν ἐλαττωμάτων ἐκείνων καὶ τῶν προτερημάτων τῶν ἰδικῶν σας.

Λοιπὸν, προσφιλεῖς μου, ἀμφότεροι, συνδρομητρία καὶ συνδρομητὰ, ὅσοι ἔχετε πλήρη συνείδησιν τοῦ καλοῦ σας Ἀβδηρίτου, μὴ ἀμφιβάλλετε (καὶ μὲ συγχωρεῖτε ὅμως διὰ τὸ θάρρος) ὅτι ἀφοῦ δὲν σὰς ἐδόθη τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (ὡς ὅλοι σχεδὸν ἐξεφράσατε τὰ παράπονά σας καὶ εἴχετε δίκαιον)· εἶναι σημεῖον ἀλάνθαστον ὅτι δὲν ἐξεδόθη τοιοῦτον· καὶ δὲν ἐξεδόθη (ἂν ἦσθε περίσργοι νὰ μάθετε καθ' ὅ τέκνα τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας) ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης καλοκαιρίας καὶ ἄκρας ἤσυχίας τοῦ κράτους, τὴν ὁποίαν ἐφοβήθημεν μὴ διαταράξῃ τοῦ πιστηρίου ἡμῶν ὁ θόρυβος. Τὶ νὰ γίνῃ· χρειάζεται, βλέπετε, καὶ τις ἀδροφροσύνη ἐνίοτε εἰς τινὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐννοεῖ ἢ εὐγενεῖα μου, καθὼς ἐννοεῖτε καὶ τοῦ λόγου σας διότι ἀμφότεροι, εὐτ' ἄνευ ἐξηγοῦμεν εἰς τὸ αὐτὸ λεξιμῶν, ἂν καὶ δυστυχῶς δὲν συνεννοοῦμεθα.

— Ἐχετε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁσάκις δὲν θὰ ἐκδώσωμεν φύλλον, ποτὲ δὲν θὰ λαμβάνετε τοιοῦτον, διότι δὲν εἰσέρω πως, ἀλλὰ συμβαίνει οὔτε ἡμεῖς νὰ μὴ ἔχωμεν τότε· ἀπαράλλακτα, κύριοι, καθὼς ἂν τὸ νομισματοκοπεῖον δὲν ἤθελε κόψῃ δραχμὰς τὰ δημόσια ταμεία δὲν ἔχουν νὰ πληρῶνουν τοὺς μισθοὺς τῶν ὑπαλλήλων. Καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἅμα ἐκδοθῇ, πρῶτοι σεῖς τὸ λαμβάνετε μετὰ τὸν Κύριον Εἰσαγγελεᾶ, ὅστις ἔχει τὴν κλοσύνην νὰ πιστοποιῇ τὴν γνησιότητα

τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ συντάκτου· ἂν δὲ συμβῇ τὸ ἐναντίον καὶ δὲν λάβετε, τότε νύπτομεν τὰς χεῖρας, διότι τὸ σφάλμα δὲν εἶναι πλέον ἰδικόν μας, εἶναι τοῦ κατηραμένου διανομέως, ὅστις ἐλησμάνησε, φαίνεται, νὰ σὰς ἐνθυμηθῇ — ὅμως καλὰ τὸν τιμωρεῖτε καὶ σεῖς, στέλλοντές τον ἀπὸ αὐρίον εἰς αὐρίον, διὰ νὰ μὴ εἰπῶ εἰς τὸν διάβολον, ὅταν ἔρχεται νὰ σὰς ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν.

Αὐτὰ εἶναι, καλοὶ μου συνδρομητὰ, τὰ δικαιολογήματα ἡμῶν, διότι ἀφοῦ σήμερον ὁ πολιτισμὸς θέλει, ὥστε καὶ οἱ ἴπποι καὶ οἱ κύνες νὰ περιβάλλονται πορφύρας, ἢ ἀλήθεια πρέπει καὶ αὐτὴ κατ' ἀνάγκην νὰ φορέσῃ τὸν μύθον ὡς *roba di camara* τοῦλάχιστον, ἵνα μὴ φαίνεται γυμνή. Ἄσπῳς δὲ δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μας, καθὼς δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλετε, ὅτι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σὰς εἶπῃ — καλημέρα σας κύριε — ἅμα ἐξέλθετε τῆς οἰκίας σας, εἶναι ἀστυνομικὸς κλητῆρ· ὅτι ἀστυνομικὸς κλητῆρ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἔρχεται καὶ κάθηται εἰς τοῦ καφενείου τὴν τράπεζαν, παρὰ σοὶ, διὰ νὰ ἦναι ἔτοιμος, ἂν τυχὸν παρυσισθῆς, νὰ σοὶ εἶπῃ — ὑγειαινέτε, κύριε — νὰ σὰς προσφέρῃ τὸ μανδύλιον ἢ τὸ χειροκτίον σας, ἂν ἤθελε σὰς πῆσῃ, ὅτι ἀστυνομικὸς κλητῆρ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις βλέπετε νὰ ἀκολουθῇ εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ δέκα βημάτων ὀπισθεν ὑμῶν, κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καὶ ἅμα ἰδῆ, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν συναντήσθε μὲ τινὰ φίλον σας ἢ συνομιλίαν σας διαρκέσει ἐν λεπτὸν καὶ πλεῖστον τῆς ἀστυνομικῆς διατάξεως, σὰς πλησιάζει μετὰ μεγίστης ἀδροφροσύνης, καὶ ἐνῶ βλέπει, ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ σὰς κρατεῖ σιγάρον, ἔρχεται καὶ σὰς ζητεῖ τὴν φωτιάν σας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐρεθῇ εἰς καιρὸν καὶ σὰς εἶπῃ — μὲ συγχωρεῖτε, κύριε — δεικνύων οὕτω τὴν ἀγαθοσύνην του· ὅτι ἀστυνομικὸς κλητῆρ παρίσταται εἰς τὸ γεῦμα σας, εἰς τὸ δεῖπνόν σας, παντοῦ τέλος ὅπου ἢ ἀνάγκη ἢ ἡ περιπλάνησις ἤθελε σὰς καλέσει· εἰς τὸ θέατρον λ. χ. ὦ, ἐκεῖ δὲ τότε δέκα, εἴκοσι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες εἶναι ἔτοιμοι νὰ σὰς εἰπῶσι, μόλις τὴν θύραν προβάλλετε· — κύριε τὸ μαστοῦνι σας ἀφήστε, περικαλῶ· βγάλτε τὸ καπέλλο σας καὶ μιλεῖτε σιγαλὰ. Ἐν τούτοις προχωρεῖτε, καθίζετε καὶ ἰδοὺ τότε δύο, τρεῖς ὑπαστυνόμοι (χωρὶς νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ χρέη του καὶ ὁ κύριος γραμματεὺς) σὰς πλησιάζωσι μετὰ πολλῆς ἀστυνομικῆς ἀξιοπροσεΐας, διὰ νὰ σὰς εἰπῶσι· κύριε καθήσατε εὐσχημα, παρακαλοῦμεν (διότι ἡ ἐξουσία ὀμιλεῖ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν) τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἀπαράλλακτα, κύριοι, καθὼς σὰς ἔλεγον οἱ πρωτόσχολοι τῶν νηπιακῶν σχολείων, ὅταν ἤθελον νὰ ἐπιβάλλουν εὐταξίαν. Τέλος πάντων τὴν μικρὰν αὐτὴν φάρσαρ ἐπιφραγίζει ἡ σεβαστὴ παρουσία τοῦ Κύρ. Διευθυντοῦ, τοῦ ὁποίου μόνη ἢ ἀξιοπροσπεπὴς μύτη διακρίνεται ἐντὸς τοῦ θεωρείου, πρόσθετος καὶ οἱ κομποὶ του ὀδόντες, ὅταν μειδιᾷ χαριέστατα, βλέπων τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν τάξιν τῶν ὑπαλλήλων του, οἵτινες διὰ νὰ ἐκβάλλουν τῆς παραστάσεως ἕνα, ὅστις τοῖς ἐράται, ὅτι εὐρίσκειν, ἐνῶ ἦτον ὁ ἤχος τῆς μύτης, ἥτις ἐπεκάλυψε τῶν ὀπίσθεν τῶν, πρέχουσι σωφί-

δὸν, ἀναποδογυρίζουν τρεῖς τέσσαρας θράνους, εἰς ῥίπτεται, ἐπὶ σέ, ὅστις δὲν πταίεις, σέ διαγκωνίζεις, σοὶ παταῖ τὸν πόδα, ἀκριβῶς κατὰ τὸν κάλαρον, χωρὶς βεβαίως νὰ σοὶ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι ἔχει πεποίθησιν, ὅτι δὲν δύνασαι νὰ τὸν ζητήσῃς λόγον — τὸ ἐπῆρες πλέον ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐλευθέρη εἰς τὰς κινήσεις τῆς, κάμνει ὅ,τι θέλει, μὴ ἀντιτείνης, διότι σοῦ σπᾶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ πλευρὰ, καὶ σέ στέλλει νὰ θεατρισηθῆς εἰς ἕν τῶν ὑπογείων τῆς, ὅπου ἀντὶ κωμωδίαν θέλεις διανυκτερεύσει μετὰ τραγωδίαν, τῆς ὁποίας διὰ τὸ οἰκονομικώτερον θὰ ἦσαι σὺ ὁ ἥρωϊς. Ἰπὶ τοιαύτην λοιπὸν κανονικὴν ἀστυνομικὴν διεύθυνσιν δύναται νὰ μὴ τετραποδίξῃ ὁ Διευθυντὴς καθ' ἑκάστην ἰππότην; ἀν δὲν τὸ κάμνη, μὰ τὴν οὐρὰν μου! θὰ ἦναι ἄλλο τι ζῶον παρ' ὃ φαίνεται· καὶ ἐπειδὴ περὶ ἀστυνομίας ὁ λόγος ἀκούσατε.

— Τὴν παρελθούσαν, ὡς λέγουν, οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες συνέλαβον ἕνα μεθυσμένον καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὸ ὑπαστυνομικὸν κατάστημα, καὶ ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ τὸν ζυλοκοποῦν ἀδιακρίτως, ἐπὶ σκοπῶ, φαίνεται, νὰ τὸν κάμουν νὰ ἐμέσῃ τὸ κρασί· ἀλλὰ τὸ ζυλοκόπημα ἦτον ἀθεόφοβον, καὶ ὁ μεθυσμένος ἐννοήσας, ὅτι ἀντὶ νὰ τοῦ ἐκβάλλουν τὸ κρασί, ἐκινδύνευε νὰ ἐκβῆ ἡ ψυχὴ του, ἐπήδησε ἐκ τοῦ παραθύρου νὰ φύγῃ, πλὴν συνετρίβη καὶ σήμερον κινδυνεύει τὴν ζωὴν.

— Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας, ὡς λέγεται, ὀδηγηθεῖσα ἀπὸ τινα ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ σώματος τῶν πυροβολιστῶν, ἧτις λέγει, ὅτι τὰ πυροβόλα πρέπει νὰ καθαρίζονται τὴν παραμονὴν ἐκάστης ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ κανονοσολήσωσι, διέταξε, λέγει, αἱ ἀντλῖαι τῆς πόλεως νὰ καθαρίζονται ἐπίσης τὴν παραμονὴν ἐκάστης πυρκαϊᾶς.

— Ὁ τελευταῖος ἥλιος (ἡ ἑφημερίς) ὁ ἐμφυτος γενικὸς πληρεξούσιος καὶ παραστάτης ἔθλου τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ τοῦ γένους, ἔγραφεν ἐσχάτως καὶ διεκλήρωτε τέσσαρας πόθους τῆς ἐλλάδος — διὰ νὰ μὴν ἀφήσωμεν δὲ τὴν ἰδέαν του ταύτην τετράποδον, προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς ἕνα ἔτι πόθον καὶ ἰδοὺ γίνονται πέντε· οὗτος δὲ εἶναι.

Ποθοῦμεν ἀπὸ ψυχῆς νὰ παύσῃ τῆς ἐκδόσεώς του ὁ ἥλιος αὐτός, ἀν ἐξακολουθῇ νὰ γράφῃ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις πάντοτε τῆς νέας Σχολῆς.

— Ἀχσται, ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, ὠφελήθεντες τῆς ἀκρας ἡσυχίας τοῦ κράτους, ἀνεφύνησαν εἰς Μέγαρον, ὅπου μόνον ὀλίγαις τινεσὺς μύταις καὶ αὐτὰ ἀνθρώπινα (κατὰ τὴν ἔκφρασιν) ἐλεηλάτησαν.

— Ὁ Κύριος Μαρίνος Βρεττός, ὁ γνωστὸς ἐκδότης τοῦ Μηνύταρος μετὰ ὀμματουῦλγια, καθυπεβλήθη εἰς ἐξετάσεις, ἵνα ἀναδειχθῇ καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Β Πανεπιστημίῳ· δυστυχῶς ὅμως ἀπέτυχεν, διότι ἐνόμισεν (καθόσον δὲν γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν), ὅτι φιλολογία θὰ εἶπῃ πολυλογία, καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισεν νὰ λέγῃ τόσα, ὥστε οἱ γέροντες καθηγηταὶ ἐσκοτίσθησαν, ἀντὶ νὰ φρωτισθῶσι καὶ τὸν εἶπαν ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, ὕπαρχε, τέκνον μου, εἰς τὸ καλόν· εἰς εὐρεῖς τίσα πολλὰ, ὥστε δὲν εἶσαι δι' ἐδῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ πανεπιστήμια τῶν Παρισίων· ἐκτός μόνον ἀν θέλῃς νὰ παραδίδῃς εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ σχολεῖα μας τὴν γραμματικὴν.